

givning, saa forekommer det mig, at det vilde være godt at lægge sig paa Sinde, hvad Arbejdsløshedsinspektøren sagde i en Tale paa det store Industrimøde. Jeg skal overhovedet ganske lade andre Betragtninger over, hvorledes den ekstraordinære Arbejdsløshedslovgivning har virket, falde bort og kun holde mig til, hvad Arbejdsløshedsinspektøren paa dette Møde selv erklærede. Denne Tale burde være Grundlaget for, at Rigsdagen lagde alle mulige Anstrengelser ind for at komme bort fra den ekstraordinære Arbejdsløshedslovgivning, selv en kortvarig Forlængelse af den.

Arbejdsløshedsinspektøren betegnede den ekstraordinære Arbejdsløshedslov som god og forsvarlig, og i næste Aandedræt blev der brugt det Udtryk, at den nødvendigvis maatte medføre en Svækkelse af Arbejdsvillien, og der blev tilføjet, at der havde været Misbrug nok — det er ordret citeret. Der tilføjedes: Men naar man sætter Understøttelsen over eller op paa det samme som Arbejdslønnen, saa maa der komme til at foreligge Misbrug — jeg antager, at Arbejdsløshedsinspektøren her ikke blot tænkte paa de vilde, tilsigtede Misbrug, bedrageriske Handlinger, men ogsaa paa saadanne Misbrug, som ikke forudsætter nogen egentlig ond Villie i Henseende til Brugen af Løven. Jeg kan ikke antage, at det, naar Arbejdsløshedsinspektøren brugte disse Udtryk, var hendes Mening, at Arbejdslønnen herhjemme var for lav, saaledes som den højtærede Indenrigsminister en Gang bemærkede i en Debat om Arbejdsløshedslovgivningen. Thi Forholdet er det, at Danmark nu har de højeste Arbejdslønninger og Arbejdsomkostninger af de Lande, vi overhovedet kan sammenligne os med.

Det maa være ganske klart, at det, som det gælder om i en Arbejdsløshedslovgivning, er at skrive Løven saaledes og udøve den saaledes, at den ikke faar noget som helst andet Formaal end netop det at hjælpe Folk, som mod deres egen Villie er blevet arbejdsløse. Men Arbejdsløshedsinspektøren gik noget videre i dette Foredrag og fremkom med nogle Bemærkninger, som gør det noget mere forklarligt, at man i adskillige Lag af Befolkningen har en noget uklar Opfattelse af Arbejdsløshedslovgivningen. Arbejdsløshedsinspektøren forsvarede nemlig i Virkeligheden ret aabenbart Misbrugene af Arbejdsløsheds-kasserne derved, at hun erklærede, at — det er ordret — „naar en Kone med 7 Børn kunde faa 24 Kr. om Ugen i Arbejdsløn, men 20 Kr. i Under-

støttelse, vilde hun i hendes Sted blive hjemme hos Børnene“. Jeg vil antage, at et noget lignende Ræsonnement vil den Kvinde, som ikke har Børn, gøre gældende, og jeg kunde oven i Købet tænke mig, at ogsaa den Mand, som kunde faa 24 Kr. i Løn om Ugen, men 20 Kr. i Arbejdsløshedsunderstøttelse, kunde føle sig fristet til det samme. Det Synspunkt, som Arbejdsløshedsinspektøren her gør gældende, er et Synspunkt, som med, jeg kunde sige, uhyggelig Lethed synes at være gledet ind blandt de mere løst funderede i vor Arbejderstand, nemlig at Fortjæntesten er ikke andet end Forskellen mellem den Løn, som man kunde opnaa, og den Understøttelse, som man kunde skrabe til sig; og at denne Forskel undertiden er for lille til at bevæge et Menneske til at arbejde, har Arbejdsløshedsinspektøren Gang paa Gang udtalt.

Denne Tankegang er overordentlig uheldig, og den er sikkert Grunden til, at Arbejdsløshedsinspektøren i den samme Tale erklærede, at der havde været Misbrug nok. Mig forekommer det at være mere end uheldigt, at Arbejdsløshedsinspektøren ved denne Maade at tage Sagen paa ligefrem sætter Statsembedsmandens Stempel paa denne Tankegang, der efter alles Mening, maa jeg gaa ud fra, er saa forkastelig som overhovedet muligt. Den Maade, hvorpaa Arbejdsløshedsinspektøren for saa vidt har anvist at bruge Arbejdsløsheds-kasserne og Arbejdsløsheds-hjælpen som Drivkraft i en Lønkamp, er saare uheldig. Arbejderne har deres Organer i Lønkampen, og Organer, som visselig ikke har arbejdet helt uden Resultat; men Arbejdsløshedsinspektøren og Arbejdsløsheds-kasserne har ikke noget som helst dermed at gøre. Det forekommer mig, at Arbejdsløshedsinspektøren ved de Ytringer, jeg her har citeret, har givet Udtryk for en Tankegang paa dette Omraade, som kun kan betegnes som meget beklagelig skæv. Det er trist, at en Embedsmand, der skal administrere Arbejdsløsheds-kasserne, overhovedet kan faa den Slags Tanker, som Arbejdsløshedsinspektøren gav Udtryk for paa Industrimødet.

Det tør vistnok uden Overdrivelse siges, at vor Ordning her hjemme af Arbejdsløsheds-spørgsmaalet ikke vakte Beundring hos de paa Mødet tilstedeværende norske og svenske Socialpolitikere. I alt Fald fremkom der fra den svenske Socialdemokrat Dr. Hjærte forskellige Ytringer, der tydede i den Retning, og en Beskrivelse, han gav af, hvorledes man i Sverige